

Дијана Јеленков

СЛУТЊА

Сад стојим сама на пустој стази,
док изнад мене румени зора.
За мношћу су куће, њиве и поља,
а испред мене – висока гора.

Да крочи даље – не сме ми нога,
страх је да крене стазама слепим.
Да ступим напред – не смем, не умам;
и зато стојим, ћутим, и стрепим.

Плашим се реке – тамне, дубоке,
што у свом срцу вирове крије;
бојим се горских немилих звери,
злослутних птица, сиктаве змије.

Стрепим да ветар, буран и снажан,
крхко ми тело грубо не свије,
да ме не баца у вртлог страхан,
из ког ниједног излаза није.

Бојим се трња, скривеног, оштрог,
на које нога случајно стане;
страх ме, на телу и души мојој
крваве, болне створиће ране.

А знам да тамо, дубоко у гори,
тек росно цвеће у трави цвати,
и мали поток кротко жубори,
док нежни ветрић милује власти.

И знам да залуд слутње су моје
што мир ми краду док сама стојим;
знам да је време напред да кренем,
знам, али ипак, ипак се бојим...